

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 220.746 van 25 september 2012
in de zaak A. 202.385/XIV-33.682**

In zake : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, thans
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
Armoedebestrijding
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B
alwaar woonplaats wordt gekozen

tegen :

1. XXX
2. XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Chantal Dierckx
kantoor houdend te 4020 Luik
Quai du Condroz 11
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 9 november 2011, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 68.012 van 6 oktober 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 7776 van 7 december 2011 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verweerders hebben een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 12 september 2012 om 11.00 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Carmenta Decordier, die verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Françoise Jacobs, die loco advocaat Chantal Dierckx verschijnt voor de verweerders, zijn gehoord.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verweerders dienen op 18 mei 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) in. De staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid verklaart die aanvraag met een beslissing van 10 juni 2011 niet-ontvankelijk.

Op 25 juli 2011 stellen de verweerders tegen die beslissing een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigt de hoger genoemde beslissing met een arrest van 6 oktober 2011. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekende partij werpt in een enig middel de schending van artikel 9ter, § 1 en § 2, van de Vreemdelingenwet op.

Zij citeert de punten 2.14 tot en met 2.17 van het bestreden arrest en voert aan dat onder de in artikel 9ter, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde “constitutieve elementen van de identiteit” ook de actuele nationaliteit moet worden verstaan, hetgeen ook uit de voorbereidende werken van de aldus gewijzigde bepaling blijkt. De verweerders hadden bij hun aanvraag enkel een identiteitsdocument van de republiek Joegoslavië van 1 april 2004 gevoegd, hetgeen niet volstaat. Omdat ook geen ander bewijselement werd aangevoerd, is de aanvraag terecht niet-ontvankelijk verklaard. De verzoekende partij haalt rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan waaruit ook blijkt dat de actuele nationaliteit moet worden aangetoond. Waar in het bestreden arrest wordt aanvaard dat het voorleggen van een identiteitsdocument van een staat die niet meer bestaat volstaat, wordt artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geschonden. De nationaliteit van een persoon kan in de loop der jaren veranderen en de verweerders dienen hun actuele nationaliteit aan te tonen. Waar de eerste rechter meent dat in de aanvankelijk bestreden beslissing werd voorbijgegaan aan de inhoud van het administratief dossier waaruit zou blijken dat de Servische nationaliteit van de verweerders nooit werd betwist, laat de verzoekende partij gelden dat de nationaliteit in de aanvraag moet worden bewezen en dat de bewijslast op de aanvrager rust. Bovendien is het voor de ambtenaar-geneesheer onmogelijk om ten gronde de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst te onderzoeken indien de aanvraag niet volledig is. Derhalve is de aanvraag met de aanvankelijk bestreden beslissing terecht niet-ontvankelijk bevonden.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoekende partij het middel en voegt zij toe dat de vage beschouwingen van de verweerders er geen afbreuk aan doen.

Beoordeling

6.

Artikel 9ter, § 1 en § 2, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.”

Uit § 3 van hetzelfde artikel blijkt bovendien dat de aanvraag niet-ontvankelijk wordt verklaard indien de vreemdeling in de aanvraag zijn identiteit niet aantoot op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid niet bevat.

In het bestreden arrest wordt vastgesteld dat de huidige verweerder “blijkens het administratief dossier inderdaad steeds (heeft) verklaard de Servische nationaliteit te bezitten, zowel tijdens de asielprocedure als tijdens de medische regularisatieprocedure, werd zijn Servische nationaliteit ten bewijze waarvan hij de in de bestreden beslissing beoordeelde identiteitskaart van de Federale Republiek Joegoslavië had voorgelegd, nooit betwist, in vraag gesteld of van valsheid beticht tijdens de asielprocedure waarin de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet nagegaan werd en vermeldt zijn neergelegde identiteitskaart inderdaad de woorden ‘Republiek Servië’ net na de woorden ‘Federale Republiek Joegoslavië’ en bevat het stempels van de ‘Republiek Servië.’” Daaruit besluit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat, voor zover kan aangenomen worden dat de huidige verzoekende partij in de aanvankelijk bestreden beslissing ernstige twijfels uitgaande de Servische nationaliteit van de huidige verweerders, dit feitelijk gegeven grondslag mist in het administratief dossier en de huidige verzoekende partij geen rekening houdt met de vermeldingen op de voorgelegde identiteitskaart.

Anders dan de verzoekende partij voorhoudt, wordt in het bestreden arrest niet voorgehouden dat het voorleggen van een identiteitsdocument van een staat die niet meer bestaat volstaat als bewijs van de actuele nationaliteit. Die algemene stelling wordt in punt 2.15 van het bestreden arrest integendeel genuanceerd. De aanvankelijk bestreden beslissing wordt wel vernietigd omdat de verzoekende partij met schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheids- en de materiële motiveringsplicht bepaalde essentiële elementen uit het oog heeft verloren, zoals de vermeldingen en stempels op de identiteitskaart van de verweerders met de woorden “Republiek Servië” en waaruit de Servische nationaliteit kan worden afgeleid. Met die vaststelling heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich gesteund op gegevens die bij de aanvraag van de betrokkenen waren gevoegd, en heeft hij zich zeker niet beperkt tot een onderzoek van het vroegere asioldossier. Het enige middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vijftwintig september tweeduizend en twaalf, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen